

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvemši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijakke velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje do četristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 25—26 poleg gledališča v „zvezdi“. Opravištevno, na katero naj se blagovoltijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Vabilo na naročbo.

Koncem tega meseca začenja se novo naročevanje na „Slovenski Narod“. Vse gg. naročnike, katerim naročnina poteka, nujno prosimo, da jo ob pravem času pošljejo, ker moramo na nalog lastništva list ustavljati onim, kateri naprej ne plačajo. Ker se lista tiska le toliko, kolikor je naročnikov, ne moremo vselej kasneje številke dopošiljati, ako se naročevanje zakasni.

„Slov. Narod“ velja:

Za ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za pol leta	6 gld. 50 kr.
Za četrt leta	3 „ 30 „
Za en mesec	1 „ 10 „
Za pošiljanje na dom se računa 10 krajc. na mesec, 30 kr. za četrt leta.	

S pošiljanjem po pošti velja:

Za pol leta	8 gld. — kr.
Za četrt leta	4 „ — „
Za en mesec	1 „ 40 „

Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijakke velja znižana cena in sicer:

Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr.	
Po pošti sprejemati „ „ 3 „ — „	

Administracija „Slov. Naroda“.

Srbija maršira.

Da je srbsko-turška vojska neizogibna, to izpoznajajo sedaj vse novine. Silno javkanje se razlega po nemškem časopistvu, isto tako po magjarskem. Celo „N. Fr. Pr.“ in „P. L.“, ki sta se do zadnjega delala norca iz Srbije, priznata zdaj se strahom, da je vendar le res: Srbija se je pripravila Turčiji konec storiti, ali vsaj resen poskušaj narediti. Jutri je obletnica bitve na Kosovem polji, za jutri se pričakuje knežev poziv na boj za združenje srbskega naroda, za ustanovljenje slovanskega

kraljestva na jugu, za razširjenje srbske države. Pišejo, da je ta proklamacija uže tiskana in zapečateni uže razposlani po vsej Srbiji, da se ob enem povsod razglasi kadar knez Milan telegrafično ukaže. Drugi razred narodne vojske in tvrdnjavske baterije so odšle 24. t. m. na mejo, rezerva tretjega razreda je uže tudi v orožji, vse je gotovo.

Glasilo ministra Andrassyja, kateri se je v delegacijah bahal, da je diplomacija zadrževala in bode zadržala Srbijo od boja, „Pester Lloyd“ piše: Vojska mej Srbijo in Turčijo je neizogibna, če kaj nepričakovanega vmes ne pride. To bode pa neveselo (za Magjare) zamešanje vprašanj v orijentu. Več nego dvomno je, da bi črnogorski knez neutralen ostal. Jez je pretrgan, za katerim so se s težavnostjo nazaj držala Turčiji sovražna prizadevanja. Dalje se pa „P. L.“ tolaži, da boj, ki bode začel se, ne bode evropsk boj postal.

Vesile bodo roke križem držale in mirno čakale daljnega razvoja. Kak bode izid tega boja se daje — pravi še zmirom le „Pester Lloyd“ — samo ugibati. Srbija ima v tem hipu večjo vojsko, Turčija ima dobiček v tem, da je njena vojska regularna in da ima dobre militarne pozicije. — Sicer pa Andrassyjev list meni, da če Srbija tudi zmaga, ne bode smela Bosne in Stare Srbije vzeti ker nobena (?) velesila ne bode pustila, da bi se Srbija povečala. (Srbija bode v tem magjarske diplomate ravno tako malo za dovoljenje prosila, kakor bode proti vsej njihovej volji in eneržiji vendar boj začela.)

Drugi magjarski listi so kar divji od jeze. „Naplo“ pričakuje od Andrassyja pomoči, drugi dolže Rusijo, da je ona tajno vse tako naredila. Ob enem pa hudujejo na južno ogerske Srbe, da so ti začeli za svoje brate v Srbiji zbirati denar in mladeniče za vojsko.

Žugajo jim z obsednim stanjem, ter jim celo podtikajo, da hočejo zoper Oggersko revolucijo napraviti.

Isto premljeva tudi „N. Fr. Pr.“, ki prinaša strupen članek zoper Jugoslovane in imenuje Srbe „krviželjne svinjske pastirje“. Srdi se to čestito glasilo Turkov in naših nemških ustavovercev, da trocarske velesile niso mogle zadržati Srbije od vojske in na koncu na pol hoče svetovati, naj bi Avstrija marširala v Srbijo — kar se to se ve da ne bode zgodilo, dokler je naša monarhija v prijateljskih razmerah z Rusijo, kakor zdaj, ko se naš cesar ravno pripravlja sniti se z ruskim vladarjem.

Jugoslovansko bojišče.

Francoski kapitan Barbieu, prej voditelj tuje legije v Hercegovini, ki je bil za vstanek na Dunaji kanone kupil, a jih vsled avstrijskih straž nij mogel v Hercegovino pripraviti, vstopil je zdaj v črnogorsko vojsko. Barbieu je izvrsten artilerist, resen in visoko izobražen mož, kakor smo se prepričali sami, ko nas je v Ljubljani iz Dunaja gredoč obiskal.

V Bosni so Turki oborožili vse bašibožuke ali deželno brambo muzelmanov. Pa celo turški viri pravijo, da so bojazljivi in neredni bojovníki, ki najrajši beže, torej več škodujejo, nego koristijo Turkom. Ker nemajo od Turčije nič plače, bodo to samo roparji mej svojimi ljudmi.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 26. junija.

Ustavoverci dunajski in obližnji so imeli včeraj v Wiener-Neustadtu zopet enkrat jeden svoj „parteitag“. Sprejete so bile tri resolucije. Prvič zoper nagodbo z Oggersko kakor se je sklenila v ministerkih shodih (Nas

Listek.

En dan ženin.

(Smešljivka iz narodnega življenja, spisal J. Ogrinec.)

IX.

(Konec.)

V tem je prišel do županove hiše in ravno uže hoče skrivaj mimo nje smukniti proti svojej bajti, kar nastane v veži glasen kreg in beg. Poskoček se v polumraku stisne za vogel drvarnice, da bi vendar videl in izvedel, kaj je? Ne molí še dolgo glave izza vogla, kar županov oče na pol izpravljen rine črez prag in mati županja z vikom in krikom pa z borovim polenom za njim.

„Ti mrhavi dedec ti zapravljevec! Celi božji dan se klati in zapravlja tam v mestu, po noči domov hodi, potlej pa še zmerja in se

prepira! Kjer si bil dosedaj, tistje pa še zdaj pojdi!“

Nevoščljivemu in privoščljivemu Poskočku se od zgolj nebeške radosti smeje srce, in vès srečen prikimuje z glavo zmirom dalj izza vogla, kar — poleno pognano od materine roke in odletelo od očetovih pleč pribrenči Poskočku v čelo.

Kakor bi bila strela treščila vánj: pet solncev vidi na jedenkrat, če práv mu je črna tema pred očmi in v gnojnici leži.

Ko se zopet nekoliko zavè, začne pretipavati, če se ga še drži glava, ko ga tako jeruzalemski boli? Pač ima jo še na zgornjem konci vratú; ali kože mu za majheno dlan manjka na čelu in nad levim obrvom ima ostro tresko globoko zapičeno pod polt. Ali vse to zdaj pusti na miru, kakor je; marveč le skuša spraviti se iz gnojnice na noge, da morebiti še

katero gorkeje ne ujame. Ravno je dobro po konci, ko čuje župana rotiti se:

„To rečem: ako bi bil jaz poprej vedel to, raji bi bil pri najlepšem solnci zapalil to hišo, ali prekucnil jo narobe pa zvalil jo navzdol, kakor da sem katerikrat se oženil — raje to rečem, prokleta!“

Kljubi rani, ki je Poskočka skelela, da bi bil najlaže zijal in vpil, ne more se zdržati da bi zdaj-le ne porabil te prelepe prilike, pa razdraženega očeta ne privščipnil za izdano najčutljivo žilo. Stopivši nekoliko naprej proti njemu in kar najslaje krohotaje se, pravi:

„Oče župan — ali zdaj pa veste? No, saj jaz tudi vem, vem!“

Ker županov oče brž na ta odgovor začne nekaj grabiti po tleh, ne ve si ročni Poskoček boljšega sveta, da urno potegne pete za soboj pa jih odmakne domov.

No, hvala boga! saj, izvedel je res črez

bi brž razgnali in konfiscirali, ko bi denes kaj jednacega resolucijonirali.) Drugič so izrekli trjatev naj se vojska zniža Tretjič zoper samostalno ogersko banko.

Mej **Cehi** zopet po starem vre; škoda in žal, ali motili smo se v zadnjem listu, ko smo upali, da bode takoj sprava. Novinarji staročeške stranke so pretrdovratni. Mogoče, da Rieger drugače misli in še naredi.

Magjarski časopisi se jeze, da je novi vojni minister imenovan bil brez dovoljenja kacega Tisze ali Andrassyja t. j., da je imenovanje bilo prej v vojaškem razglasilu nego v ministerijalno uradnih listih. Prav korenina te jeze je pa ta, da je minister vojske Avstrijec a ne kakov Magjar, ki bi skušal preparirati našo državo na pogubna pustolovja proti Rusiji.

Vnanje države.

O **ruskem** carji se zopet govorica ponavlja v velicah listih, da je „truden“ in hoče odstopiti. Svojemu narodu in nam vsem Slovanom bi neizmerno ustregel, ko bi to res storil.

Kaj v **Carigradu** počno, o tem nij zanesljivih poročil. A v Berlin se je te dni poročalo, da je mej Turki velika nejednost, zarote so, več oficirjev je bilo zaprtih, ministri se dade stražiti, veliko vzburjenje. To so „reformne“.

Rumunska zbornica je sklicana na 2. julija v izredno sesijo. Da bi pri tej priliki Rumunce obšlo izpoznanje, da le v prijateljstvu z Jugoslovani jim je mogoče bodočnost imeti, sicer jih zadene osoda, katerej Magjari ne uidejo, namreč, da bodo v slovanstvu koncem utopili se.

Grška se močno pripravlja na dogodke, ki so v orijentu neizogibni. Tudi na otoku Kreta so se zbrali velikaši in sestavili svoje terjatve. Ker jih Turčija ne bode izpolnila, pograbili bodo leta 1868 položeno orožje. Dosedaj Grke le še Anglija zadržuje.

Angleški listi začenjajo že močno svojo nevoljo nad Disrealijevo in Derbyjevo vnanjo, posebno orijentalno politiko izraževati. Ne ve se kaj angleška vlada hoče, pravijo in terjajo razjasnil.

Dopisi.

Od Borovnice 25. jun. [Izv. dop.] 19. t. m. bil je v. č. škof g. Pogačar, prišedši iz Preserja pri nas in je razen kano-ničnega obiskovanja — zakrament sv. birme delil. Bil je uže pred kacimi 15 leti tukaj in pridigoval o priliki nove maše Borivničana g. Drašlarja, za katerega celo njegovi sorodniki ne vedo kje da je zdaj. G. škofa je neki sprejem popolnem zadovoljil, a uveriti se je moral tudi, da je duhovenstvo in v obče vse tukajšnje prebivalstvo narodno.

in preko glave dovolj. Zdaj je spoznal in izkusil, kaj se pravi — babe! Dokler se ženiš pri njih, imajo te za norca in svojim strupenim jezikom za brus; kadar jo imaš pa uže doma v zakonu, tačas ti pa poleg onega gulji še drva v hrbet, ali kamor doleti! No, saj njemu je uže denašnje poleno toliko zagozdilo izlezene možjane in strezevalo mu jih, da, če ljubi bog dá, njemu jih njegova nikoli nobena ne bo! —

Prvo noč po tej ženitbeni poskušnji more Poskoček zaradi skelečih ran na razbitem in razritem čelu, na razpraskanem licu in na vsem svojem bolečem životu, le slabo spati. Tedaj ima najlepšo priložnost premišljevat in še jedenkrat na drobno primerjati, kaj in koliko je po denašnjem ženitovanskem potu bolji ali slabši? Groza ga spreletuje in kurji polt se mu dela toliko naračuni zgolj izgube, jemaje v poštev le to, kar je samo iskaje si žene uže gorji na duši, neumneji na pa-

Kresni večer bil je za nas deloma praznik. Blizu kolodvora od koder je krasni razgled na gorenjske velikane Triglav na jednej, Grintovec na drugej strani gorel je veliki kres pri katerem se je zbralo obilo ljudstva; zastopani bili so č. duhovenski, učiteljski, železniški, kmetski in drugi stanovi. Občudovali smo premnogo in ogromne kresove krog sebe, gotovo jih je bilo videti najmenj 50 vseh na jedenkrat gorečih. Močno streljanje donelo je po dolinici in razlegale so se domače pesni v pozno noč. Tudi spominjali smo se naših prednikov iz poganskih časov ustanoviteljev narodne šege.

Od Vrhnike 24. jun. [Izv. dop.] Zadnja pri g. Mačeku v Ljubljani razstavljena slika našega mladega umetnika g. Šimen Ogrina iz gornje Vrhnike, kateri sedaj svoje študije v Benetkah nadaljuje, bode na prizadevanje našega vrlega sodnijskega pristava g. Volčiča, kateri vé umetnosti ceniti, izžrebana. Lozi, so baje uže vsi pokupljeni in podpore potrebni umetnik dobi 90 forintov za svoj izdelek. Radodarnost domačinstva ne bode še izumrla, kadar je treba umetnost podpirati; vsa cast in hvala pa gre g. Volčiču za njegov trud.

Juter po polu dne se zbirajo vrhniški domoljubi v hiši g. Kotnika na Vrhniki zaradi sestavljanja pravil čitalničnih. Nadejamo se, da bode imelo novo društvo mnogo društveniko in podpornikov, kajti zagrizenih naših nasprotnikov je uže malo. Sigurno pa je skrajni čas, da se tudi mi Vrhnicanje iz narodnega spanja probudimo. Torej neumorno na delo!

Od Drave 24. jun. [Izv. dop.] Ako potuješ iz Ptuja proti Borlu, dospeš do lepe fare sv. Marka na polji. To je prijazen slovenski kraj z lepimi planjavami, da! tu morajo rasti čvrsti sinovi matere Slave, mislil bi si na prvi pogled. Ne motiš se, tudi jaz ti to priklimavam. Kakor pa je navadno mej pšenico lulika, nahajajo se tudi tu žaližboze nezvesti slovenski sinovi. Ne opočitam pa tistim, ki doma po lepem polji vsakdanji kruhek prideljujejo. Opočitam mu, ki se v krstnih bukvah slovenske Markovske fare nahaja in ki ga je rodila mamica slovenska. Domov dospeč iz višjih šol je letos o velikej noči naš ljubi rodomec pokazal v svojej ošabnosti, kako zelo mu smrdi njegova slovenska domovina. Obiskal je s slovenskim opasom na prsih svoje sosede pri sv. Barbari v Ha-

meti, (ker je vlival vino za golenico), slabši na zdravji, lahkeji na mošnji, bolj raztrgan na obleki in sploh revneji na vsem svojem premoženji; koliko škodo pak bi imel ondaj, ko bi se bil tudi uže oženil, tega se niti misliti ne upa, boječ se, da bi „božja“ ne zvila ga, pa mu ne zmešala možjanov.

Da, da, Poskoček bi bil po takej izkušnji moral res kar znoret, ako bi na vse zadnje na jedenkrat in nenadoma ne bil prišel pa do tega celo nepričakovanega in povoljnega konca, da od svoje prve ženitovanske poti pa ima tudi nekaj — precej — veliko — tristo — tisoč — milijon — da, neznano, neizmerno — krat več še dobička kakor izgube! Kaj pa, da! Nocoj je še le do dobrega zasledil, kaj ti prav za prav pazi tisti zviti župan, kateremu kljubu je on najbolj hotel se ženiti. To, da bi Poskoček oženil se, oženil, pak užival tak drvarski zakon, kakoršnjega župan, to, to! Naj ga le uživa župan, le, le! saj on Poskoček

lozah, kateri so ga prijazno sprejeli. Mej društvom bil je govor o Kranjcih, o katerih se je izrazil: „Kranjca jaz ne morem trpeti“. Prihodnji dan šla sta s prijateljem v bližnjo faro Zavrče nekih lepih Hrvatov gledat, kojih jedno objemaje se po nemško odreže: Hrvatice imam rad ali Hrvatov ne maram. Res lepi dokazi, kako grdo zasramuje ta „rodoljub“ svojo lastno slov. mater, svojo lastno domovino slovensko.

Vendar je menda uže enkrat čas, da bi prodrila toliko skupna slovanska in slovenska zavest, da bi se vsak varoval zlasti pri ljudstvu tako neslovansko govoriti, da bi se nehalo enkrat Štajerca od Kranjca ločiti.

Iz Primorja 20. jun. [Izv. dop.] Prvi pogoj do poboljšanja je izpoznanje svojih napak. — Sedanja organizacija učiteljskih izobraževališč na Primorskem, akopram se ne da tajiti, da ima mnogo dobrih strani, ima pa vendar tudi mnogo napak. Kot tako se mora v prvi vrsti smatrati ona o učnem jeziku. — Vzemimo n. pr. učence, ki se v pripravnic, kakoršne so v Proseku, Kobaridu in dr. jemljó; učence, kateri so v pripravnic iz jednorazrednih slovenskih ljudskih šol vstopili, ter nemščine naravno prav nič vedeli, mnogi še t zapisati ne. Vprašam: Ali more se jeden tak učenec v pripravnici poleg toliko družih, za-nj tudi preteških predmetov, nemščine toliko naučiti, da bo uže čez leto dnij v I. razredu učiteljišča nekatere predmete, in v II. razredu pa večino predmetov, mej katerimi tudi pedagogiko (!) v nemščini razlagane razumeti in prebaviti mogel, ter konec IV. razreda čez vseh 17 in več predmetov v nemščini izpit napraviti? Pamet naj razsodi. — Ker italijanski kandidatje imajo uže poduk in vse izpite v svojem materinem jeziku, zakaj se tudi Slovincem toliko ne privoščí? Kje je pravilo: „Uči se najprej tega, česar ti je neobhodno treba, tega, kar bodeš v svojem poklicu v prvi vrsti rabiti moral?“ Ali se v Primorji vzrejajo učitelji za slovensko-italijansko Primorje, ali za kako drugo nemško deželo?

Slovenski naj bode torej poduk slovenskim kandidatom, nemščino je dovolj, da se učé kot predmet, ker tudi kandidatje, bodoči učitelji, bodo jo v Primorji le kot tako ali celó nič potrebovali. To je vendar dovolj logično in naravno; ako si kdo upa tu ugovarjati, potem se mi nehoté usili grenka misel na ... Izgovor, da nemamo za-to zmožnih

pa ga ne bo, — zdaj tudi še nalašč ne, da bo bolj grizlo župana! Da, zdaj pa on sam poreče takó: mora se mora poprej bajta zvaliti mu po bregu, kakor pa bi Poskoček ženil se in oženil; kajti on ima uže od te denašnje, prve ženitve dovolj jedenkrat in za vselej!

To in tako premišljeva se Poskoček zopet trdne volje prevrne po postelji, da ležišče zaškriplje pod njim — in zaspi! Ali nocoj se mu nič več ne sanja o majhenem otroku, temuč, od samih polén — kakor bi se cela skladnica poderala ná-nj! V teh stiskah se probudi in — smeje!

Kadar se pozneje pa le katerikrat pripeti, da Poskočku v sanjah (drugače nikoli ne!) še ženitev pride na misel, takrat vselej uže za zgodnjega jutra pohiti mimo drvarnice županove; in predno se mu potlej rosa posuši na podplatih, mu je tudi vsakošnja misel na ženitev uže iz glave.

profesorjev, je ničev. Imamo jih, in če bi ravno profesorjev ne bilo, pa je dovolj zmožnih ljudskih učiteljev, ki so temu popolnem kos. — Saj naravno je, da ravno ljudski učitelj, koji je sam detco skušal v ljudskejši šoli podučevati in odgojevati, on bode najbolje vedel, kako se z njo ravnati mora; on bode najbolje vedel tudi jej določiti kolikost in kakovost učnih predmetov, le on bode najbolje vedel šole in učitelje nadzorovati, ter celo ljudsko šolstvo prav voditi. Kar zadeva učiteljska obojega spola, naj pridenem še to: Pri ženskem učiteljski naj se zraven omenjenega gleda dalje na to, da bodo učiteljske kandidatije vedle od ročnih ženskih del zopet najprej to, kar je najbolj potrebno.

In tukaj v prvo vrsto moram navesti šivanje in izdelovanje ženskih in ako je mogoče tudi družih, vsaj pa otročjih oblek. Kaj mi pomaga, ako moja hčerka, ki je na pr. ravno iz 5., 6. razreda, ali tudi iz učiteljske stopila, pa mi ne zna vstriči in skupaj spraviti še najmanjše in najprostejše obleke? — Novi normalni šolski plani to sicer zahtevajo, ali prezira se to povsod, zato, ker je malo katera učiteljica, ki bi sama to vedela, in katera vé, nij se gotovo v šolah naučila, ampak le privatno in tako gre dalje, ker kar kdo nema ne more dati. Preskrbijo se naj torej učiteljskim kandidatkam take učiteljice, ki jih bodo učile tudi obleke striči in šivati, ne samo one lepotečne igratiče.

Opomenim končaje, da te vrstice nijsem z nobenim drugim imenom napisal, nego z onim, stvari koristiti, osebnosti ne poznam in jih poznati nečem.

Šolski prijatelj.

Iz Središča 20. jun. [Izv. dop.] Imajoč jaz mlin onkraj Drave na Hrvatskem dobim nedavno račun od tamošnjega kovača, kateri mi je potrebnosti za mlin izgotavljal. — Prav za prav mi ga prinese mlinar sam in ko ga pošteljem me prisili smeh. Mlinar me zavzeto gleda in ko mu rečem. Prijatelj! napišite mi slovensko ali mi vsaj povejte kaj ste vse naredili — in zapomnite si o prihodnjič ter zapišite v svojej materinščini ker temu nemškemu jeziku in pisavi se bode vam vsakdo smijal. Ručun se glasi: „čun keten an najgen rink 14 2 najg tir penter an najgn hogen 45 čun trugen 2 najgen šrafen 2 najge ringel čun keten najgen cnbel 4 najge šar negel 35 čun špir keten 4 najge glid štark 20 najgen hul rink čun keten 2 glide 2 rink geriht 75 Johan Šuran Šmidmajster in Marje.

Končno še omenim, da je ta mož od sv. Križa pri Ljutomeru doma in sedaj kovačuje v Marju blizu Varaždina. Obiskoval je šolo ono šolo, pravim ko je cvela nemščina v njej ko nam nij dovoljeno bilo slovensko se s součenci pogovarjati itd. — Evo nemškutarje berite — berite vsi, ki zahtevate več nemščine v šolo — berite vsi hvalizatelji staro nemške šole. — Tukaj je črno na belo nje smešni sad — tukaj vidite ter se prepričate kaj da je nemščina nam v šoli koristila. Žalibog, da ne spoznate ali nečete spoznati prigovora „Dosti slepi“. Jako je tudi s šolo, kjer se otroci dveh jezikov uče — tam ne umejo nobenega.

Iz Belgrada 24. jun. [Izv. dop.] Stvari za vojno so dozorele. Ta teden so zatorjene vse šole i pa ženska šola. Denes je bila pozvana cela rezerva v Belgrad. Okolo 6000 mož se je zbralo na „trkalištu“. Črez nekoliko dnij odpotuju na granico. Jutri otide Belgradska baterija. Včeraj je prišel

v Belgrad ruski veliki knez Vladimir in ruski general Fadejev, a denes sta odšla v notranjost Srbije. Sedaj nij več vprašanja, bode-li vojna (rat) ali ne, nego kedaj bode, jutri ali pojutranjem. Bodite pripravljeni, da v kratkem dobite vest, da je Srbija s Turčijo vojno začela. **D.*)**

Domače stvari.

— („Slovenski Narod“) od nedelje je bil zopet konfisciran in sicer zaradi prvega članka, ki je govoril o gospodarstvu večine ljubljanskega mestnega zbora! Mi ne vemo, kako uže tudi ta pride pod varstvo državnega pravdnika, kateri vendar „Tagblatta“ nij konfisciral, ki narodno manjšino istega zbora napada? — Napravili smo bili drugo izdajo lista.

— (Banka „Slovenija“.) Občni zbor je, kakor smo ob svojem času poročali, izvolil bil tri delničarje, da preiskujejo stanje banke ter v prihodnjem izrednem zboru, ki se ima sklicati tekom meseca julija, stavijo svoje nasvete. Dotični odbor je — kakor čujemo zdaj dokončal svoje delo. Po njegovem mnenji banka nij pasivna ter se zavarovancem nij nobene izgube bati tem menj, ker so po postavi delničarji poroki za vse izgube do istega zneska, kolikor še imajo doplačati. A odbor sodi, da bi najbolje bilo, da se banka združi s kakim drugim zavarovalnim podjetjem. Staviti hoče tedaj izrednemu občnemu zboru sledeče nasvete: 1. da se naj delnice popolnem vplačajo, to je, na vsako delnico še 45 % ali 90 gl. 2. Ako občni zbor temu ne pritrdi, naj se izvoli posebni odsek treh delničarjev, kateri je pooblaščen, dogovarjati se s kakim zavarovalnim podjetjem, postavimo s „Slavijo“, da prevzame vse zavarovalnine „Slovenije“ po kolikor mogoče dobrih pogojih, „Slovenija“ pa da naj vstavi svoje delovanje. Opravilni svet banke „Slovenije“ je sklenil, izredni občni zbor 3. avgusta sklicati. Zakaj ne uže meseca, julija, kakor je sklenil občni zbor?

— (Ljubljanski nemškutarji) so ponosni ljudje. V zadnjem — ne konfisciranem „Tagblattu“, ki perfidno in neresnično napada ude manjšine mestnega zbora ljubljanskega, pravijo glede mestnega zbora, da bode kadar njih ne bode več na gospodarstvu, vse pogubljeno, vse nič, vse proč, po francosko: apres nous le deluge.“ — Lehko jim je govoriti, ko je bil naš zadnji članek, ki je to stvar osvetil — konfisciran. Pa nij še vseh dnij večer! Počakajte in mi čakamo pa se ne upognemo!

— (Ravbarjev beneficij.) Piše se nam: Leta 1499 sta baron Hans in Katarina baronica Ravbar (slavno ime iz naše male slovenske zgodovine) podpisala pismo, s katerim sta ustanovila tako imenovani „Ravbarjev beneficij“. Duhoven, kateri uživa ta beneficij, ima dvakrat na teden mašo brati za ustanovnike; zato mu je bil odločen užitek od nekih posestev, ki so se pa pozneje prodali, ter se je kupni znesek naložil v državnih obligacijah. Po smrti č. g. Ravnikarja, katerega blagodušna oporoka je bila v slovenskih časnikih omenjena, je zdaj razpisan ta beneficij, ali nij še razpisan v oficijalnem listu naše škofije, ker baje za sedanjega patrona beneficijata ne vedo. Tudi meni nij znana zgodovina Ravbarjeve rodbine; kolikor pa vem, hočem povedati, da se po tem pride lažje na sled sedanjemu patronu. Leta 1869. je v Ljubljani umrl „Josef Freiherr von Ravber-

*) Prosimo dolgo praznujočega č. g. dopisnika za telegrame in obsirne dopise. Ur.

Plankenstein“ brez otrok. Zavaljo dedčine se je oglasil „Ferdinand baron Ravber-Plankenstein“, graščak v Plosztelek pri Barothu — Siebenbürgen. Ako ta Ferdinand še živi, potem je on najstarejši od Ravbarjeve rodbine ter ima pravico beneficijata oddati, ker po ustanovnem pismu imenuje beneficijata „der älteste Erbe und Lehensherr“. Ako pa on ne živi, potem oddaje beneficijata najstarejši ud rodbine, ki je ali njegov sin, ali pa sin Karla barona Ravbarja, brata Josipa in Ferdinanda. Otroci Karla barona Ravbarja žive v Šent Ivanu pri Kronstadtu. Sedanji Ravbarji imajo priimek „Plankenstein“. Rodbina Plankenstein je imela na slovenskem Štajerskem svoja posestva, a zdaj izumrla. Še se razvaline Plankenstein vidijo na griču ob južnej železnici blizu Poličan na cesti v Konjice. Posestva grada Plankenstein so zdaj lastnina koroških grofov Turnov. Najbrže so Ravbarji po kakej ženitvi si pridobili priimek Plankenstein. Končno še neko smešnico. Nek duhoven ljubljanske škofije, kateri bi rad dobil ta beneficijata a nij mogel izvesti za pravega patrona, spisal je pismo in odposlal na: Sr. Hochwohlgeboren Freiherrn v. Ravber, Senior der Familie und Patron des sogenannten Ravber Beneficiates in Šent Ivan Siebenbürgen. Mož si je pač mislil: „Kdor prej pride, prej melje“, in da Ravbarji mej soboj bodo vendar vedeli za svojega seniorja. Upamo, da bode to mesto dobil mož, ki ne bode samo na „sinekistro“ mislil, ampak tak, ki bode za občno blagost, na primer za literaturo ali znanost kaj delal. (Ravbarjeva familija je bila na Kranjskem Slovenskem nekda jedna prvih. Naše slovenske narodne pesni jih slave. Imeli so mnogo graščin pri nas. Žalostno in za nas karakteristično je, da sedaj njih okrajne potomce moramo s težavo v daljnji tujini iskati in še ne vemo, ali smo prave našli. Sicer pa se ne žalimo denes preveč, — ker slovenske aristokracije itak nemamo in nijsmo imeli. Ur.)

— (Izlet v Bled.) V četrtek ob pol sedmih zjutraj gre od tod posebni vlak do Radovljice-Lesec, ki se vrne isti večer nazaj.

— (Ljubljanski nemškutarski turnerji) bili so napravili pretečeno nedeljo izlet na Sveto goro in v Zagorje. Bilo jih je kakor nam navzočni naročnik našega lista poroča kacij 20 na Svetej gori. Spremljal jih je glasoviti „vitez“ Vestenek, sedaj okrajni glavar v Litiji. Pisal jim je baje uže pred 14 dnevi, da jim on garantira, da ne bodo „tepeni“. Zraven okrajnega glavarja sta jih spremljala še dva žandarma z bodali na puškah. Vsled priporočila pametnega župnika Kosmača na Sv. gori se ljudstvo za nemške pijonirje kar nič brigalo nij. Razgleda s sv. gore nijso imeli nobenega. Črez nekoliko časa so odrinili v Zagorje. Kako so se tam imeli ne vem. Ali to je gotovo, da nijso nobene nemškutarske propagande delati mogli. Za take reči so pri nas „tempi passati.“

— (Na ljubljanskem močvirju) po zadnjem povodnji poškodovani dobivajo še vedno od vseh strani pomoči in živeža. Iz dotičnih krogov pa nam prihajajo pritožbe, da se ne jemlje dovolj ozira na prave poškodovance, nego se podpira, katerega koli si bodi. Tudi mi bi želeli, da dobijo oni, katerim je prizadela voda na polji in travnikih tako velikansko škodo, več podpore, nego pa oni mali posestniki, ki nijso odvisni toliko od poljedelstva, nego bolj od dninarskega službenega dela.

— (Na ljubljanskem močvirju) bode letošnje poletje kopalo 200 delavcev iskaje ostankov naselbin na koléh. Ministerstvo je večjo svoto za to dovolilo.

— (Premeščenje.) Sodski adjunkt J. Pajk je iz Ptuja v Celje prestavljen.

— (Nesreča.) Predvčerajšnjem se je povozil kmet iz Šiške, ko je smreke na kolo-dvor vozil. Nesrečnežu je kolo nogo zlomilo, tako, da je drugo jutro nagloma umrl. Zdravnik je bil prepozno poklican.

— (Tepež.) V nedeljo so na ljubljanskem močvirju sosede stekli se. Jeden je močno tepen, njegovo mati, ki je hotela sina varovati so ránili.

— (Vreme.) Te dni je okolo Ljubljane vsak dan nekoliko deževalo, tako da ljudje košenega sena niso mogli spravljati. Zdaj kaže bolje.

— (Iz Vinice na Dolenjskem) se nam piše: Letošnja letina jako lepo kaže. Pšenica, ječmen, reš uže dolgo niso tako lepo kazale kakor letos. Trta je pozebla, kolikor jo je bilo po nižinah, a po gorah je polna kakor brinje.

— (Dva draga prešiča.) Na zadnji prešičev semenj je prignal nekov kmet iz Krajine dva prešiča. Za ceno teh prešičev sta vprašala dva tukajšnja mesarja. Ker se pa s kupom niso mogli pogoditi, sklenili so v navzočnosti peterih prič sledečo pogodbo: ako prešiča tehtata več ko 350 funtov plačata mesarja vsak funt po 5 gld. ako pa vagata manj ko 350 funtov mora jim prodajalec prešiča zastoj dati in na vse to sta mesarja dala 10 gld. are. Ko so prešiče tehtali, in ko sta mesarja videla, da prešiča tehtata 44 funtov več popustila sta kmetu aro in ušla, namesto da bi bila za dva prešiča 220 gl. plačala. Kakor se čuje bode mesarja kmet tožil.

Dramatično društvo.

Občni zbor „slovenskega dramatičnega društva“ za leto 1876. je 5. julija ob 6. uri po polu dne v čitalniški dvorani v Ljubljani.

Vrsta razgovorov:

1. Ogovor predsednikov.
2. Poročilo tajnikovo.
3. Poročilo blagajnikovo.
4. Volitev predsednika, blagajnika in novega odbora.
5. Posamezni predlogi.

Vsi udje so uljudno povabljeni.

V Ljubljani 20. junija 1876.

Za odbor:

Janko Kersnik,
tajnik.

Jan. Murnik,
predsednik.

Dunajska borza 26. junija.

(Izvirno telegrafsko poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	65	gld	10	kr.
Enotni drž. dolg v srebru	68		60	
1860 drž. posojilo	109		25	
Akcije narodne banke	834		—	
Kreditne akcije	138		80	
London	123		15	
Napol.	9		77	
C. k. cekini	5		84	
Srebro	102		80	

Dr. Julius Feldbacher,

odvetnik,

slavnemu občinstvu do uljudnega znanja dostavlja, da je svojo pisarno v

Mariboru,

Tegetthoffstrasse, v hramu A. plem. Kriehuber-ja odprl.

(181—3)

Izdatelj in urednik Josip Jurčič.

Loterijne srečke.

V Gradci 24. junija: 41. 37. 90. 36. 78.
Na Dunaji 24. junija: 44. 43. 5. 29. 82.

Dorško olje

iz sale kitovih jeter,

iz Borgena na Norveškem;

rumeno 1 steklenica 60 kr.;
nepremočljivo brez okusa in duha 1 steklenica 80 kr.;

sè železnim jodirom 1 steklenica 1 gold.

Da se ponarejevanju izogne vtisneno bode moje ime na vsakej steklenici.

(53—13)

Gabriel Piccoli,

lekar, na dunajski cesti v Ljubljani.

Mej mnogimi anonci, posebno za ure in zlato blago je mnogo taci, ki prebivalce po deželi samo sleparijo. Vsak naj bode svarjen za svojo lastno korist pred kupovanjem, kjer firma prodajalec ne garantira zadostno. Vse ure in drugo zlato blago, katero kdo pri meni kupi, izmenjam mu po volji vsak čas, ali pa tudi nazaj sprejem, to je dokaz najostreje soliditete!

Neverjetno, pa resnično!

Za 10 in 12 gl. prava angleška, srebrna cilindar ura s primerno verižico in medailonom, etuijem, ključkom in petletnim garancijskim listom in po vrhu še jedno rezervno steklo za uro. Ravno iste krono-časomerne ure fino ognjo-pozlačene samo gl. 12.50.

Samo 18 ali 25 gl. prava angleška srebrna anker-ura, savoneta z dvojnimi pokrovom, fino izrezana poleg tudi še verižica in garancijski list.

Samo 13 gl. prava angleška srebrna in ognjo-pozlačena kronometer-ura z verižico vred, z usnjatim etuijem in garancijskim listom.

Samo 16 ali 17 gl. prava angleška Prince of Wales-remontir-ura, najmočnejšega kalibra s kristalnim steklom.

Samo 14 ali 17 gl. prav mala ura za dame iz pravega srebra in ognjo-pozlačena, poleg vratna verižica in garancijski list.

Samo 20 gl. prava angleška fino ognjo-pozlačena srebrna kronometer-ura z dvojnimi plaščem, fino emailirana, poleg tudi še fina verižica, medailon in garancijski list.

Samo 18 ali 20 in 25 gl. najfinejša srebrna prava angleška anker-ura na 15 rubinov poleg verižica, medailon, usnjati etui in garancijski list.

Samo 20 in 25 gl. srebrna remontir-ura brezi ključka za naviti, poleg verižica in medailon.

Samo 40, 50 in 60 gl. zlata ura za dame z dijamanti.

Samo 30, 35 in 40 gl. prava angleška srebrna remontir-ura z dvojnimi plaščem, garantirana in patentirana.

Samo 23, 25, 27 gl. zlata ura za dame z verižico, medailonom in garancijskim listom.

Samo 35, 45, 50 gl. prava angleška zlata anker-ura s kristalnim steklom.

Samo 60, 75, 100 gl. fina zlata remontir-ura s kristalnim steklom. 105 in 115 gl. z dvojnimi plaščem.

Samo 200—300 gl. pravi angleški kronometer z remontirnim dvojnimi plaščem in kristalnim steklom.

Razun tega pak še vsake vrste drugod od kakega drugega anoncirane ure in gotovo cenejši.

Atelier za popravljanje.

Stare ure, dostakrat preljubi družbinski spomeniki popravljajo se, ter onove. Cene popravljanja s petletno garancijo: gld. 1.50, 3, 5 do 10 gld.

Comis

z dobrimi izpričevali, ki je zmožen slovenskega in nemškega jezika, dobi v štacuni zmešanega blaga takoj službo pod dobrimi pogoji.

Natančneje se izve pri

Andrej Lavrenčiču

(182—2)

v Postojni.

Circus Sidoli!

(na sejmnem trgu.)

Danes vtorek 27. junija 1876

Velika predstava

v višji umetelnosti jahanja, izučenih konj, gimnastike, ballete in fantomine.

Kasa se odpre ob 7. uri. Začetek točno ob 8. uri.

Vse natančneje naznanjajo posebni dnevni listiki.

(189—3)

Teodor Sidoli, ravnatelj.

Zlatnina.

Od c. kr. kovničnega urada na Dunaji kot pravo izkušeno.

Prstani.

Prstani za dame gl. 6, 7, 8, 9, 10, 12, 14, 15. Prstani s pečatnikom za gospode gl. 8, 10, 11, 12 do 20.

Poročni prstani gl. 5, 6, 7, 8.

Zlate verižice za ure.

Verižice, kratke s ključkom gld. 1^a, 20, 25, 30, 35 do 80 v vsakej obliki.

Verižice, dolge z gladkim ali facijoniranim pahačcem z biseri gl. 28, 30, 35, 40, 50, 55, 60, 65, 70, 80 do 150.

Zlati medalloni

za gospode in dame.

8 pravimi kamenji gl. 14, 16, 18, 20, 24, 30, 35, 40, 45, 50.

Zlate garniture.

Brože in uhani gl. 18, 20, 24, 30, 35, 40.

8 pravimi kamenji ali biseri gl. 36, 40, 45, 50 do 200.

Z dijamanti in brilanti gl. 60, 80, 90, 100 do 200

Zlati uhani.

Lečneči za otroke gl. 1.25, 1.50, 1.75, 2, 3 sè ali brez kamenjčkov.

Uhani, dolgi ali okrogli sè ali brez kinča, gladki ali pa sè pravim kamenjčkom ali pa v obliki sulice gl. 12, 15, 18, 20 do 30.

Boutoni z dijamanti ali brilanti gl. 50, 55, 90, 100 do 500.

Zlate gumbce za kemisete in manšete.

Z dragocenimi kamenjčki gl. 6, 7, 8, 10, 12, 14, 18, 20.

Zlate brože.

Enojne najnovejše oblike gl. 12, 15, 20 do 25.

S slikami gl. 12, 15, 16 do 40.

Zlati križci.

gl. 6, 7, 8, 9, 10, 12.

Sè biseri ali dragocenimi kamenjčki gl. 8, 9, 10, 12 do 25.

Zlate prsne igle.

V različnih oblikah, Jokey, Sport itd. od gld. 5 do 30.

Sè dragocenimi kamenjčki od gl. 5 do 30.

Sè brilanti gl. 15 do 150.

Zlati brazleti.

Gladki obročki, različne širokosti gld. 18, 20, 26, 30 do 60.

Sè pravim kamenjčkom ali biseri gld. 30, 36, 40, 50 do 80.

Sè brilanti od gl. 80 do 500.

Pismena naročila

izvrše se v 24 urah proti poštnem povzetku ali pripošiljavi novcev. Na zahtevanje razpošiljajo se tudi ure in zlatnina proti poštnem povzetku za izbiranje, ter se za neobdržano vrača denar nazaj.

Moje cene so vedno nižje, kakor najnižje povsod, ter zahtevam dobička le sedanjemu času primerno.

Vsi, kateri želé nove ure in zlatnino naročiti, Vsi, kateri stare ure ali staro zlatnino za novo izmenjati želé, se uljudno prosijo, da se obrnejo na mojo firmo.

(26—20)

Philipp Fromm,

fabrikant ur in zlatnine,

Rothenthurmstrasse šte. 9, nasproti Wollzeile, DUNAJ.

Naj se ne pozabi naslov.

Lastnina in tisk „Narodne tiskarne“.